

Helen
Grace
4

HAZUDSZ, A pokol tűzén fogtok elégni mind. HAZUDSZ

M. J. ARLIDGE

GABO

Első fejezet

Luke kimászott a nyitott ablakon a keskeny párkányra. Belekapaszkodva a műanyag ereszcsonnába a feje fölött, felhúzta magát. Az eresz baljósan reccsent, azzal fenyegetve, hogy bármelyik pillanatban leszakadhat, de Luke nem engedhette el. Szédült, zihált és nagyon, nagyon félt. Jeges szél bömbölt idefent, és papírsárkányként csapkodta a vékony vászonpizsamáját. Már alig érezte a lábát – a durva kő hidege bekúszott a testébe –, de a tizenhat éves fiú tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, ha életben akar maradni.

Lassan előrearszolt, kilesve a párkány széle fölött. Nagyon kicsiknek látszottak innen a kocsik, az emberek – és nagyon távolinak a kemény, könyörtelen úttest. Mindig félt a magasban, és most, a legfelső szintről letekintve, a hátrahőkölés volt az első reakciója. Vissza a házba. De kitartott. El sem bírta hinni, mire készül, ám nem lévén más választása előrecsúsztatta a lábujjait a peremen, hogy leugorjon. Fejben visszszámolt: három, kettő, egy...

Egyszerre inába szállt a bátorsága, és visszahúzta a lábát. A gerince fájdalmasan nekiütődött a vas ablakkeretnek, és egy pillanatig csak állt ott, szorosán lehunyta szemmel, hogy kivédje a közeledő pánikot. Ha leugrik, meghal. Hát tényleg nincs más kiút? Nem tehet semmi mást? Luke visszafordult az ablak felé, és még egyszer felmérte a benti poklot.

A padlásszoba lángokban állt. Olyan gyorsan történt az egész, hogy még nem tudta feldolgozni az események sorát.

Szokás szerint aludni tért, de nem sokkal később arra ébredt, hogy sivítanak a füstjelzők. Kábán és szédelegve kikászálódott az ágyból, és a karjával hadonászva próbálta elhessegetni a szobát betöltő sűrű füstöt. Mindhiába. Sikerült eljutnia az ajtóig, de már előre látta, hogy elkésett. A szobájához vezető keskeny lépcsőt elnyelte a tűz, hatalmas lángnyelvek táncoltak a nyitott ajtóban.

A reszkető kamasz szeme láttára ment füstbe az egész élete. A tankönyvei, a futballfelszerelése, a rajzai, a dédelgetett Southampton FC-plakátjai – mindent elemésztettek a lángok. Másodpercről másodpercre emelkedett a hőmérséklet, a forró füst és gáz felhőkbe gyűlt a mennyezett alatt.

Luke becsapta az ablakot, és egy pillanatra enyhült a forróság. De tudta, hogy ez csak rövid időre szól. Amint túl magas lesz idebent a hőmérséklet, az ablakok – vele együtt – kirobannak. Egyszerűen nem volt más választása. Most bátornak kell lennie, így hát előrelépett, és az anyjáért kiáltva leugrott a párkányról.

Második fejezet

Éjfél felé járt, egy lélek sem volt a temetőben a sírok között csámpázó magányos alakon kívül. Egyszerű keresztek változtak pazar családi kriptákkal, amelyek nagy részét szobrok és faragások díszítették. A viharvert kerubok és védőangyalok élettelenek, baljósnak tetszettek a holdfényben, és Helen Grace szorosabbra fogva a sálját sietett el mellettük. A sál karácsonyi ajándék volt a kolléganőjétől, Charlie Brookstól, és nagyon jól jött egy ilyen éjszakán, amikor a dombtetőn álló, sötétségbe borult temetőben semmi sem védett a hidegtől.

Lassan dér lepte be a talajt, és Helen léptei halkán csikorogtak a fagyott fűvön, ahogy letért a főútról, balra tartva a temető túlsó vége felé. Hamarosan már ott állt egy dísztelen sírkő előtt, amelyen nem volt sem név, sem dátum, csupán egy rövid üzenet: „Gondolatban mindörökre”. Ettől eltekintve csupasz volt a kő, nem utalt semmi az elhunyt személyére, életkorára vagy nemére. Helen akarta így – nem is lehetett volna másképp –, hiszen ez a nővére, Marianne nyughelye volt.

Számos bűnöző holttestét nem kéri ki senki. Másokat gyorsan elhamvasztanak, és a szélbe szórják a port, hogy nyoma se maradjon a létezésüknek.

És vannak, akiket személytelen börtöntemetőkben hantolnak el, de Helen sohasem hagyta volna, hogy ez történjen a nővérével. Felelősnek érezte magát Marianne haláláért, és semmiképp sem akart hátat fordítani neki.

Ahogy most lenézett az egyszerű sírkőre, elfogta a bűntudat. Marianne jeltelen sírja mindig ilyen hatással volt rá – mintha a nővére ujjal mutatna rá, azzal vádolva Helent, hogy szégyelli a saját testvérét. Ami nem volt igaz – Helen mindennek ellenére máig szerette Marianne-t –, de a nővére olyan borzalmas bűnököt követett el, hogy tiszteletadás nélkül kellett eltemetni, elkerülendő a sajtó érdeklődését vagy az áldozatok rokonainak jogos felháborodását. Az anonimitás biztonságot ad – ki tudja, mire lennének képesek egyesek, ha kiderítenék, hol nyugszik ez a többszörös gyilkos.

Egyedül Helen volt jelen a nővére elföldelésekor, és csak ő gyászolta meg. Marianne fia még mindig nem került elő, és senki más nem tudott erről a sírról, így Helenre maradt, hogy megküzdjön a gyomokkal, és amennyire lehet, ápolja a testvére emlékét. Hetente egyszer vagy kétszer jött ki ide – ahogy az időbeosztása és a kiszámíthatatlan munkaterhelése engedte –, de mindig éjnek évadján, nehogy kövessék vagy meglepjék.

Bizalmas és fájdalmas kötelesség volt ez, amelyhez Helen nem igényelt közönséget.

Kicserélte a virágokat az urnában, majd lehajolt, és megcsókolta Marianne sírkövét. Felegyenesedve elmondott néhány szerető szót, aztán sarkon fordult és visszaindult. A maga akaratából jött el – és sohasem bújt ki a kötelesség alól –, de ma este sarki szél fúj, és ha tovább marad, azt megszenvedte volna. Helen utált beteg lenni – különben sem fért volna bele az idejébe –, és egyszerre nagyon is vonzónak tűnt a gondolat, hogy visszahúzódjon a lakásába. Sietve haladt végig az ösvényen, átlendült a lelakatolt vaskapun, és az elhagyatott parkoló felé vette az irányt, ahol most csak az ő Kawasakija állt.

Mielőtt felült volna rá, végigtekintett a panorámán.

Az Abbey Hill tetejéről egész Southampton belátható, és ez a látvány mindig felvidította, különösen éjszaka, amikor hunyorogtak és csillogtak odalent a város fényei, telve ígérettel és izgalommal.

De nem ma este. Ahogy Helen lenézett a városra, amely már régóta az otthona volt, elakadt a lélegzete.

Innen a magasból nem egy, nem kettő, hanem három nagy tüzet látott elharapózni a városban, az ég felé nyújtózó bős narancssárga lángnyelvekkel.

Southamptonban tűzvész pusztított.

Harmadik fejezet

Thomas Simms rácsapott a dudára és hangosan káromkodott. A kései óra dacára beállt a repülőtér körüli forgalom, hála egy rakodó teherautónak.

Végre kimenekülve a dugóból úgy tűnt, hogy Thomas már zavartalanul teheti meg a hátralévő rövid utat millbrooki ott-honáig – amikor újabb torlódásba futott. Már elmúlt éjfél, hogy a fenébe lehet ekkora forgalom?

A helyi rádióállomásra hangolt, hogy meghallgassa a közlekedési híreket, de egy éjszakai betelefonálás műsor ment, mire bosszúsan kikapcsolta a rádiót.

Mit tegyen? Volt egy kerülőút, de az az Empress Road ipari parkján vitt keresztül, ahová nem nagyon vágyott, mert ebben az időszakban ellepték a prostituáltak. A félmeztelen, didergő nők látványa mindig lehangolta, és kényelmetlenül érezte magát, amíg a lassan váltó közlekedési lámpákra várva ki volt téve a stricik és a lányok pillantásainak. Ezzel az alternatívával szemben inkább maradt volna a főútvonalon, de hallva a közeledő szirénákat, meggondolta magát. Egy tűzoltóautó és egy mentő próbált előrejutni a dugóban. Ha abba az irányba mennek, amerre ő, az további akadályokat ígér.

Thomas hátramenetbe kapcsolt, feltolatott a járdára, és húsz méter megtétele után éles szögben balra fordult, egy sötét, egyirányú utcába. A hirtelen jött szabadulás után túl gyorsan hajtott, mit sem törődve a sebességkorlátozásra intő táblával, de kisvártatva lehűtötte magát és lassított. Ha szerencséje van,

öt perc alatt otthon lesz – megcsókolja a feleségét, jóéjt pusztít ad a gyerekeinek, és ágyba bújhat. Nincs értelme, hogy most lemeszeljék a zsaruk, amikor már ilyen közel a cél.

Napi tizenhat órát dolgozott a repülőtérhez közeli saját importcégénél, és hiányzott neki a családja – de nem volt bolond. S bár nagy volt a kísértés, hogy áthajtszon a piroson az Empress Roadnál, elkerülve egy forrónadrágos, csontsovány drogos nem kívánt figyelmét, türelmesen várt a lámpánál, és a csúf útszéli látványosság helyett a meleg franciaágyat képzelte maga elé, ami otthon várta.

Áthajtott a városközponton, majd rátért a West Quay Roadra, és innen már egyenes volt az útja hazafelé.

Millbrook nem felkapott negyed, de rendes viktoriánus házai vannak, tisztességes és mindenekfelett csendes környék. Legáltalában.

De ma este mintha túl sok lenne itt az ember, és a többség a Hillside Crescent – az ő utcájuk – felé igyekezett.

Jaj, csak ne parti legyen valahol, motyogta maga elé Thomas. Pár drágább házat nemrég csövesek foglaltak el, és a helyiek nem tudtak tőlük aludni. De jelenleg minden csendes, ráadásul a Hillside Crescent felé siető emberek nem bulizók voltak, hanem átlagos anyák és apák, néhánnyal már találkozott is a reggeli munkába induláskor. Ám az arckifejezésük megrémítette, és amikor bekanyarodott az utcájukba, már látta is, mi dúlta fel őket. Hatalmas füstfelhő terjengett az éjszakai égbolton, az utcai lámpák barátságtalan fényétől megvilágítva. Égett valakinek a háza.

Nem csoda, hogy mindenki nyugtalan – az itteni felújított viktoriánus házaknak fapadlójuk és falépcsőjük van. Ha egyik házról a másikra terjed a tűz, ki tudja, hol áll meg. Már Tho-

mast is elfogta a félelem, gyorsított, és erőszakosan nyomta a dudát, hogy a bámészkodók utat adjanak neki. Mi van, ha az ő házuk közelében ütött ki a tűz? De azonnal elhessegette az ostoba aggodalmait. Karen mindenképp felhívta volna, ha bármi gond van.

Az utat most már végképp elállták az őgyelgő gyalogosok, ezért Thomas a járda mellé húzott, és kiszállt. Bezárta a kocsit, és futásnak eredt. A tűz az ő háza közelében volt – a füst irányából és a tömeg koncentrációjából az utca túlsó végében nem lehetett másra következtetni. Már rohant, félrelökődösvé az elképedt bámészkodókat.

Áttörve magát az embersűrűn a saját kocsibehajtójának lábánál találta magát. Olyan látvány fogadta, amelytől elakadt a lélegzete és ledermedt. Az egész ház lángokban állt, hatalmas tűznyelvek csaptak ki az ablakokon. Nem is tűz volt, hanem infernó.

Kábán előreindult, de egy szomszéd elkapta a karját, és gyengéden távolabb vezette a háztól. A nő arckifejezése – a borzadállyal keveredő szánalom – láttán Thomasban megfagyott a vér. Miért nézhet így rá ez az asszony?

Thomas ekkor meglátta. A fia – imádott fia, Luke – a gyepon feküdt az előkertben a szederbokrok árnyékában, és egy másik szomszéd tartotta az ölében a fejét, aki komoly arccal beszélt hozzá. Megindító látvány is lehetett volna, ha Luke lábai nem állnak olyan furcsa szögben, torzan maguk alá tekeredve. A fiúnak véres volt az arca és a keze.

– A mentő már úton van. Rendbe fog jönni.

Thomas nem tudta, hogy nem hazudik-e a szomszéd, de szeretett volna hinni neki. Nem érdekelt, milyen sérüléseket szenvedett a fia, csak maradjon életben.

– Jól van, öcskös, megjött a papa – mondta, letérdelve a fiú mellé.

Luke körül a szederbokrok levelei és ágai borították a földet, s Thomas egy pillanat alatt rájött, hogy a fia nyilván kiugrott az ablakon, és a bokrok közé zuhant. Valószínűleg fel fogták az esését – talán ez mentette meg az életét –, de miért kellett kiugrania? Miért nem szaladt ki a bejárati ajtón?

– Hol van anya? És Alice? Luke, hol vannak a többiek?

Luke nem válaszolt, mintha a testét gyöttrő kín megfosztotta volna a beszédképességétől.

– Látja őket valaki? – kiáltotta Thomas, a pániktól magas és éles hangon. – Hol a pokolban vannak?

Visszanézett a fiára, aki megpróbált felemelkedni, nem törődve a sérülésével.

– Mit mondasz, Luke?

Thomas közelebb hajolt, a füle szinte súrolta a fia száját. Luke levegő után kapkodott, aztán összeszorított foggal végül sikerült kinyögnie:

– Ők még a házban vannak.

Negyedik fejezet

Helen Grace felmutatta az igazolványát, átbújt a rendőrkorondon alatt, és gyors léptekkel haladt a káosz középpontja felé. Három tűzoltóautó parkolt a Travell's Timber Yard előtt, és több mint egy tucat tűzoltó küzdött a hatalmas lángokkal. Helen még ebből a biztonságos távolságból is érezte a pokoli forróságot – lehengerlő volt, a hajára, a szemére, a torkára támadt, fitogtatta az erejét és pusztítani vágyását.

A Travell's Timber Yard az egyik legnagyobb fatelep Southamptonban, virágzó családi üzem, amely egész Hampshire megyében keresett volt a vállalkozók és építkezők körében. De e sikeres cégből alig valami vagy semmi nem marad, mire véget ér ez az éjszaka. A városközpontban lévő telep a szerény kezdetekből évről évre nőtte ki magát óriási raktáruházzá, amelyben a legkülönbözőbb fajtájú, formájú és méretű faanyag megtalálható. A hodályszerű épületet most Helen szeme előtt emésztették fel a lángok, a fémváz sivitott a hőségben, az ablakok felrobbantak, és a széteső tető darabjait konfettiként szórta szét a tűzvész.

– Ki a fene maga? Nem tartózkodhat itt.

Helen megfordulva a Hampshire-i Tűzoltóság és Mentőszolgálat egyik emberét látta közeledni. Mocskos és verítékes volt az arca.

– Helen Grace felügyelő, Súlyos Bűncselekmények Osztály, és minden jogom megvan...

– Az sem érdekel, ha maga Sherlock Holmes. Az a tető bármelyik másodpercben beszakadhat, és nem akarom, hogy a közelben álljon valaki, amikor ez megtörténik.

Helen vetett egy pillantást a kérdéses tetőre. Már roska-dozott, ahogy a tűz végigszaladt rajta, új tápanyagot és friss oxigént keresve. Ösztönösen hátralepett.

– Menjen csak tovább. Nincs itt semmi dolga.

– Ki a parancsnok?

– Carter őrmester, de pillanatnyilag kissé elfoglalt...

– Ki az ügyeletes tűzvizsgáló tiszt?

– Fogalmam sincs.

A férfi visszaindult a tűzoltóautókhoz – közülük kettő már távozóban volt a színhelyről.

– Elmennek? – kérdezte hitetlenkedve Helen.

– Nem tehetünk semmit, legfeljebb a tűz továbbterjedését akadályozhatjuk meg. Ezért máshová rendelték minket.

– Mivel van dolgunk? Lehetséges, hogy véletlen baleset? Rövidzárlat? Eldobott cigarettacsikk?

A kimerült tűzoltó megsemmisítő pillantást vetett Helenre.

– Három súlyos tűzeset ugyanazon az éjszakán. Mindhárom egy órán belül kezdődött. Ez nem lehetett véletlen baleset. – Indulatos volt az arckifejezése. – Valaki jól szórakozik.

Az első kocsni megállt menet közben, hogy a tűzoltó felkapzkodhasson az utasülésre. Nem nézett vissza Helenre – már el is feledkezett róla, miközben az előttük álló új feladatról tárgyaltak a csapatban.

Helen figyelte, ahogy a villogó kék fények eltűnnek az úton, majd ismét a tomboló tűzvész felé fordult.

Másodpercek múltán forró füst- és hamufelhő kíséretében beomlott a tető.